

Sygn. akt I UK 163/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania T. W. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony T. W. D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 27 listopada 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 382 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. i art. 232 zdanie 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. i art. 224 § 1 k.p.c., przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych neurologa, ortopedy i specjalisty medycyny pracy dotyczących ich opinii z dnia 27 maja 2010 r. i z dnia 11 czerwca 2010 r. na okoliczność, czy stwierdzone przez nich w okresie zatrudnienia pogorszenie stanu zdrowia powoda między innymi wskutek wymuszonej pozycji ciała w istotny sposób wpłynęło na niezdolność do pracy, a także (gdyby Sąd Najwyższy uznał, że podstawa naruszenia przepisów

postępowania jest nieuzasadniona) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie art. 57 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), przez nieprzyznanie skarżącemu prawa do renty w sytuacji, gdy pracę może świadczyć jedynie w warunkach pracy chronionej jako technik informatyk na specjalnie przystosowanym stanowisku.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej, wskazując, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: Czy w sytuacji rozbieżnych opinii biegłych, co do istoty i skutków pogorszenia się stanu zdrowia wnioskodawcy w okresie zatrudnienia, Sąd Apelacyjny może ograniczyć się do przyjęcia tylko opinii biegłych przeprowadzonych przed nim w drugiej instancji, czy też powinien przed wydaniem wyroku, umożliwić biegłym mającym wcześniej inne zdanie, do uzupełnienia swojej opinii i wypowiedzenia się co do przyczyn rozbieżności z opiniami biegłych złożonymi przed zamknięciem rozprawy apelacyjnej?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego oraz doktryny istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie

prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego należy w tym kontekście rozumieć zatem jako konieczność uzasadnienia, dlaczego rozpoznanie skargi kasacyjnej będzie służyło rozwojowi prawa. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Przedstawione zagadnienie prawne odnosi się do art. 286 k.p.c., zgodnie z którym sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. W kwestii podnoszonej przez skarżącego wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy. Z wypowiedzi tych zaś wynika, że do naruszenia art. 286 k.p.c. może dojść w przypadku zaniechania przez sąd wyjaśnienia rozbieżności w ocenie stanu schorzeń wpływającego na ocenę zdolności do pracy (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2009 r., I UK 1/09, LEX nr 515412; z dnia 4 listopada 2010 r., II UK 119/10, M.P.Pr. 2011 nr 4, poz. 212-213). W przypadkach tego typu

zasadniczych rozbieżności mających istotny wpływ na wynik sprawy judykatura wymaga przekonującego wyjaśnienia ujawnionych sprzeczności przez co najmniej ustne uzupełnienie złożonych opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1999 r., II UKN 590/98, OSNAPiUS 2000 nr 12, poz. 484 i z dnia 30 listopada 1999 r., II UKN 220/99, OSNAPiUS 2001 nr 6, poz. 204). W przypadku uzyskania w istotnych kwestiach rozbieżnych opinii lekarskich oparcie wyroku na jednej z nich, bez wyjaśnienia sprzeczności pomiędzy nimi, jest nieprawidłowe (wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2002 r., II UKN 112/01, OSNAPiUS 2003 nr 23, poz. 580).

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. Nr 13, poz. 5; Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Co ważniejsze jednak, Sąd drugiej instancji nie zaniechał ciążącego na nim obowiązku wyjaśnienia ujawnionych istotnych różnic w opiniach biegłych, a dotyczących ustalenia stopnia niezdolności do pracy przez powołanie kolejnego zespołu biegłych. Wyjaśnienie zaś ujawnionych sprzeczności jeśli może nastąpić przez co najmniej ustne uzupełnienie złożonych opinii (zażądanie opinii uzupełniających - art. 286 k.p.c.), to tak samo miarodajna w tym zakresie jest opinia innych biegłych.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.